

A felelős szerkesztő jegyzete

A Színház-Dráma-Nevelés módszertani hétvége hagyományos novemberi programjára jelentkezők száma messze túlszaladt azon, amit a szervezők előzetesen vártak. Igaz, rendkívül gazdag választék jött össze, hiszen – átlagban – másfél órás program, a felkért, meghívott előadók, foglalkozás- vagy tréningvezetők között számos nagy név szerepelt. Voltak olyan programsávok, amikor látható volt, hogy a párhuzamosan futó tréningeknél a szervezők nem főműsorban és rétegaprogramban gondolkodtak, hanem a mi szakterületünkön jelentős alkotókat helyeztek egymás mellé, amikor nem lehetett olyant választani, hogy az ne legyen nagyon jó. Nos, ez a program hozott be kb. háromszáz főt – ráadásul a vendégek jelentős része mindkét nap ott volt. Ez a régi szép időket idéző látogatottság (a „régiszip” jelen esetben: a tanítási dráma hazai kezdetei, amikor hóban-fagyban állt a Marczibányi téri épületen kívül a bejutni szándékozók hosszú sora). Jelentős változás volt az előző évekhez viszonyítva, hogy a kétnapos rendezvény nyitó napjára, a hagyományosan kevésbé látogatott péntekire most sokkal többen jelentkeztek – közel kétszer annyian, mint tavaly.

De az igazi meglepetés az volt, amikor észrevettük, hogy a regisztrálók népes csoportjának egyesületi tagjaink csak a töredékét tették ki: vagyis sokan jöttek olyanok, akiket nem a mi civilszervezetünk élete, nem az egyesülethez való kötődés (és nyilván nem az éves közgyűlés...) hozott ide, hanem csak és kizárólag a szakmai program. Az arány ebben az évben a *nem tagok* javára erősen eltolódott.

(Amellett, hogy ez öröm, mert a szakmai értékekről és a kétirányú nyitottságról egyaránt szól, de egyben figyelmeztetheti is egyesületünk vezetőségét arra, hogy a tagsággal végzett munkát át kell gondolni.)

A szombati nap is hozott erős szervezési tapasztalatot. A többnyire három szalon futó program fel tudta venni az érdeklődőket, de a nap végére, az utolsó időszakra már megfogyatkozott a létszám: a jelzés szólhat arról is, hogy nem volt eléggé vonzó a záró programsor, de lehet, hogy nagyon is másról szól, akár arról, hogy meddig tarthat egy rendezvény a látogatók szerint – értelmezhetjük úgy is, hogy valamivel korábban kellett volna zárni. Az is lehet, hogy nem kell ezt „túldrámázni”, mindössze annak a jelzése ez, hogy a második nap végén elég lett volna az addigi három helyett két párhuzamos program.

Aztán a sikeres nagyrendezvény után hamarosan helyrebillent a (szervezői) lelki egyensúlyunk: a regionális módszertani rendezvényektől többet vártunk. Gyakran kapja meg az, aki fővárosi helyszínre tervez és szervez, hogy na és akkor mi lesz a vidékkel. Most azt láhattuk, hogy sikeresebb volt a helybe vitt programnál a „központi”. De lehet, hogy itt is csak az időpontról van szó: nem biztos, hogy november második felére, december elejére célszerű a regionális programokat időzíteni.

A Drámapedagógiai Magazin 2019. évi utolsó számában 250-nel nyitunk, és 25-tel zárunk. Közben van egy szomorú 10-es is... És kapunk bábozók kitekintést, nem különben zenei dramaturgiait. A nyelvi játékokra azoknak is érdemes ránézniük, akik a hétköznapijaikban nem nyelvtenárkodással foglalkoznak, hátha találnak köztük adaptálhatókat. És persze kár lenne kihagyni a színjátszással foglalkozó cikkeket is.

Fogságban – 250.

Parti Judit

Ha egy színházi nevelési előadás elzötyög egy-két évet, az alkotók méltán dörzsölhetik a kezüket, mert ez máris kellő bizonyíték arra, hogy a pályázati pénz minden cseppje a társadalom javát szolgálta. Ha egy előadás 250. alkalommal is érdekes, ott ennél valamivel többről lehet szó. A Kerekasztal Színházi Nevelési Központ *Fogságban* című előadása novemberben a hatalom kérdéskörét járta körül harmadfélszázadszor is sikerrel.

„Ennyi gyereknek túl nehéz olyan csöndben osonni, hogy az örök ne vegyék észre.”

Hogy a siker definíciója színházi nevelés esetében mi is pontosan, azt a több területről verbuválódott szakértői gárda próbálta körülírni legalább a maga számára 2019. november 7-én, amikor a *Fogságban* 250. előadását egy óbudai általános iskola második osztályával együtt élhette végig.

Az előadást 2006-ban játszották először, amikor a Kerekasztal Színházi Társulás vezetését az alapító Kaposi László átadta a Bethlenfalvy Ádám, Lipták Ildikó, Nyári Arnold hármasnak. Először készítette a társulat 1-2.